

ligere og nu er vist de Pigebørn, det var gaaet galt, vil jeg svare: lad der finde en Undersøgelse Sted! Jeg har nu hørt, at den højtærede Justitsminister ikke vil foranstalte en virkelig grundig Undersøgelse. Det tænkte jeg i Forvejen, jeg har kun et Minimum af Tillid til Justitsministeren, hvor det drejer sig om Børn. Der er andre Spørgsmaal, hvor jeg har adskilligt mere Tillid til ham. Men jeg erindrer den Stilling, han indtog til Flakkebjergsagen, hvor han i sin Tid, da Mortensen var Forstander, blev interviewet om den Sag og meget bestemt og afgørende tog Mortensen i Forsvar og erklærede, at der aldrig til hans Kundskab var kommet noget Eksempel paa, at Drengene ikke havde haft det godt, tværtimod. Jeg hørte i Gaar den højtærede Justitsminister tale meget rosende om Bestyrelsen paa Jægerspris. I Bestyrelsen sidder forhenværende Justitiarius Ingerslev, den tidligere Formand for Flakkebjerg og Landerupgaard, han, som forsvarede det Knytnæveregimente, der blev anvendt dernede. Denne Mand har i mange, mange Aar været tilsynsførende for Pigebørnene paa Jægerspris, og jeg vil i Modsætning til dem, som har udtalt sig om den Redebonhed, hvormed Stiftelsen kom de Pigebørn til Hjælp, der var kommet galt af Sted, sige: Nej, man har med haard Haand behandlet de stakkels ulykkelige Kvindemennesker, som er kommet, hvad man kalder galt af Sted, er blevet besvangrede, har faaet Børn. De er blevet skyede i al Almindelighed paa Jægerspris, det er kun i yderste Nødstilfælde, de har søgt derud, for de er blevet betragtede som pestbefængte af Plejemødrene, der med Undtagelse af enkelte er ugifte Kvinder. Med Undtagelse af ganske enkelte er Plejemødrene udgaaede fra et saadant Samfundslag eller saadanne Kredse i Samfundet, at de, naar de er komne ud som Plejemødre paa Jægerspris, har set paa Børnene oppe fra nedefter: de Børn, de fik med at gøre, var fattige Børn, Børn af Almuen, som maatte være glade og taknemmelige for enhver Bid Mad, de fik. Naar det senere gik dem galt ude i Livet, kunde disse Plejemødre ikke forstaa, at den Ensidighed, hvormed Børnene var blevet opdraget, havde sin store Andel deri, men Barnet fik hele Ansvaret. Ulykkelige har de været, for de kendte intet til Livet. Jeg ved meget godt, at jeg maaske her staar i Strid med enkelte af mine Meningsfæller, som jeg sætter megen Pris paa, men jeg vilde gerne have

Lov til at fremhæve, at en af Grundene til, at det gaar Pigebørn fra Jægerspris og lignende Institutioner galt, at de ikke kan klare sig, ikke kan overvinde de Vanskeligheder, der møder dem senere i Livet, er den, at de er gaaet Glip af den Selvudvikling, den Selvopdragelse, som følger med at høre til et Hjem og paa egen Haand være ude at tumle sig, gøre Indkøb til Fader og Moder o. s. v. Jeg ved nok, at man under den nuværende Forstander har forsøgt at rette paa dette Forhold, men det bliver dog aldrig det, et Hjem er. At de blev opdraget af ugifte Kvinder, der Gang paa Gang belærte dem om, at Mandfolk var nogle frygtelige Mennesker, at bare de kom i Forbindelse med en Mand, kunde der ske dem det værste, havde blot til Følge, at denne forbudte Frugt længtes de efter. I Regelen gik det da saaledes, at naar de i 16—17 Aars Alderen kom ud, faldt de den første den bedste Mand, der talte godt til dem, i Armen. En Mængde, som nu er gifte Kvinder, brave hæderlige Kvinder, har faaet Børn, inden de er blevet gifte. Naar de er blevet gifte, og det er gaaet dem godt, er det, fordi der var Race i dem, fordi de nedstammede fra rene og stærke Slægter, og fordi de mødte Mænd, der ikke var Pjalte. Naar det er gaaet en stor Del af Pigebørnene saa godt, som det er, har for en stor Del de danske Arbejdere, der har giftet sig med dem, Æren derfor. Det har altid været et Mærke, og det er det den Dag i Dag, at have været paa Jægerspris; jeg vil haabe, at det Mærke kan slettes, men det vil vare mange Aar endnu. Derfor vil den unge Pige, der i 16—17 Aars Alderen kommer ud, til at begynde med ikke betro den unge Mand, der er udgaaet fra et almindeligt fattigt, tarveligt, men bravt Hjem, at hun er noget udenfor de andre, er et Stiftelsesbarn, at hun har været paa Jægerspris. Saa kommer det Tidspunkt, hvor hun alligevel betror sig til ham, og er det en brav og hæderlig Mand, hvem hun fortæller, hvad hun har gennemgaaet. Der — jeg har aldrig lagt Skjul paa, at der er mange Plejemødre, der ikke alene har den bedste Villie, men ogsaa en fortrinlig Evne til at være noget for disse Børn, men de fleste evner det ikke, kan det ikke —, fatter han Deltagelse for hende og siger til sig selv: Overfor hende skal Du opføre Dig som en brav Karl. Jeg gifter mig med hende, siger han til sig selv, skønt hun har et Barn forinden eller to, det bryder jeg mig ikke